

a tisztségre megválasztotta, Pap testvér arra a kérdésre válaszolt nyilvánosan a gyülekezet előtt, hogy *mit jelent neki a gyülekezet?* E biznyságtételt az áldáskérő imádság követte, melyben *Kulesár Sándor* testvér vezette a jelenlevő lelki-

Áldáskérő imádság Pap Lajos diakónusért. pásztorokat és a két detroiti diakónus testvért. A diakónusavatás *id. Fűr Béla* gyülekezetvezető testvér köszöntésével ért véget, melynek során gyülekezetünk nevében átadott Pap testvérnek egy 100 éves Bibliát, amit előző este kaptunk egy régi detroiti gyülekezeti tagtól.

A vasárnapi ünnepség egy közös fénykép készítésével, majd bőséges és izletes ebéddel végződött.

A detroitiak nevében a jubileumi könyvjelzőnk két igéjével zárom a beszámolót: „*Jó az Úr, örökkévaló az Ő kegyelme.*” (100. Zolt 5.) E biznyságtétel után egy kérés: „*Testvéreim, imádkozzatok értünk, hogy terjedjen az Úr igéje [Detroitban is].*” (2Thess 3:1)

Herjeczki Géza

**WENZ
GYÖRGY**

(1926 – 2008)

Wenz György testvér 1926. január 8-án született *Hadadon* (Románia). A második világháború után Ausztriába települt és ott feleségül vette a szintén *Hadad-i Lösher Máriát*. Onnan tovább vándoroltak és 1951-ben érkeztek az Egyesült Államokba. Előbb Pennsylvániában éltek, majd 1953-ban Detroitban telepedtek le és csatlakoztak az *Első Magyar Baptista Gyülekezet*hez. Feleségével és három gyermekével együtt aktívan részt vett a gyülekezet életében. *Wenz* testvért 1976-ban gyülekezetünk diakónusává avatták.

Felesége 14 évvel ezelőtti halála után néhány évvel megbetegedett és az utóbbi éveket Assisted Living Home-ban töl-

tötte. Eljönni csak úgy tudott, ha hozták. Utoljára egy éve volt közöttünk. A hazahívó szó váratlanul, de nem felkészületlenül érte, február 14-én.

Temetésén többek között felidéztek szolgálatkészségét, hogy az imaházban mindig az első volt, ha valamit tenni kellett. *Herjeczki* testvér „*Ne szégyelj biznyságot tenni Jézusról!*” címmel szolgált, Lukács 9:18-26 alapján. Ezt az ígét a Bibliájában aláhúzva találták gyermekei. A szolgálatokat fia, *George* vezette, szolgált a gyülekezetünk énekkara, és egy családi énekszolgálattal fejeztük be a gyászistentiszteletet. Sokan eljöttek a tiszteletadásra: a kiterjedt rokonság, ismerősök és a gyülekezetünk.

Gyászolják gyermekei (*George, Rose Mary Jakab és Margaret Kuti*) családjukkal együtt, rokonai és a gyülekezet. Emlékét megőrizzük! **HG**

SOME THOUGHTS

*As we live this life here on this earth
We each need to ask – just what was it
worth?*

*What are we here for and what has our
life meant?*

*Did we do what we should have in the
way it was spent?*

*As I thought of my Dad and the life that
he had*

*First a tear came to my eye – but then
I was glad*

*You see he had something that each of
us yearn*

*But not all will find it - and not all will
learn*

*He was a strong man you see – rugged
and tough*

*But he learned over time that was not
enough*

*He was quiet not loud and we know very
wise*

*You could tell what he meant just by the
look in his eyes*

*His family he loved and worked hard to
provide*

*To most his life was simple and that can't
be denied*

*He had a peace and calm though life was
hard near the end*

*But he had no doubt where eternity he
would spend*

*Two hands I now see reaching down from
the sky*

*One to carry him home to his Lord he
would not deny*

*The other welcoming him home to be by
her side*

*Together now forever in God's peace to
abide*

*Yes we'll miss him for sure as we stay
here behind*

*But don't mourn his life when my Dad
comes to mind*

*He lived a life please to Jesus while he
was here
But now he's with his Lord who he held
so dear*

*In loving memory of George Wenz
From his son George A. Wenz*

Every Knee Shall Bow by Max Lucado

*“... whoever believes in him shall
not perish...” (John 3:16)*

How could a loving God send sinners to hell? He doesn't. They volunteer.

Once there, they don't want to leave. The hearts of damned fools never soften; their minds never change. “Men were scorched with great heat, and they blasphemed the name of God who has power over these plagues; and they did not repent and give Him glory” (Rev. 16:9 NKJV). Contrary to the idea that hell prompts remorse, it doesn't. It intensifies blasphemy.

Remember the rich man in torment? He could see heaven but didn't request a transfer. He wanted Lazarus to descend to him. Why not ask if he could join Lazarus? The rich man complained of thirst, not of injustice. He wanted water for the body, not water for the soul. Even the longing for God is a gift from God, and where there is no more of God's goodness, there is no longing for him. Though every knee shall bow before God and every tongue confess his preeminence (Rom. 14:11), the hard-hearted will do so stubbornly and without worship. There will be no atheists in hell (Phil. 2:10-11), but there will be no God-seekers either.

But still we wonder, is the punishment fair? Such a penalty seems inconsistent with a God of love—overkill. A sinner's rebellion doesn't warrant an eternity of suffering, does it? Isn't God overreacting?

Who are we to challenge God? Only he knows the full story, the number of invitations the stubborn-hearted have refused and the slander they've spewed.

Accuse God of unfairness? He has wrapped caution tape on hell's porch and posted a million and one red flags outside the entrance. To descend its stairs, you'd have to cover your ears, blindfold your eyes, and, most of all, ignore the epic sacrifice of history: Christ, in God's hell on humanity's cross, crying out to the blackened sky, “My God, my God, why have you forsaken me?” (Matt. 27:46). The supreme surprise of hell is this: Christ went there so you won't have to.

From **3:16, The Numbers of Hope**
(Crosswalk.com)

WHAT A SAVIOR!

The 53 chapter of Isaiah is the fulfillment of God's declaration that He made concerning the punishment of the serpent because he deceived Adam and Eve. In Genesis 3:15, God states "And I will put enmity between thee and the women, and between thy seed and her seed: it shall bruise thy head, and thou shalt bruise his heel."

The 53rd chapter of Isaiah has meant so much to me. (I use this Bible verse many times when I speak or correspond with Jewish friends, several of them still correspond by letter or phone and they are also getting older as I am.) This chapter talks about the Messiah, the sacrificial lamb. He died for me and you. He came as the lamb described in Isaiah 53:7 "...he is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before her shearers is dumb, so he openeth not his mouth." In the Gospel of John 19:9-10, Jesus did not answer Pilate. Even John the Baptist recognized Jesus as the lamb of God as described in John 1:29: "...John seeth Jesus coming unto him, and saith, Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world."

He died to take away our sin but it is only half the message to mention His death. **He is alive!** We have an empty tomb and a living Savior. For this reason we are happy at Easter time and all the time. Hallelujah, what a Savior!

Terezia Faulkner

FOOD 4 THE SOUL

"I appeal to you, brothers, in the name of our Lord Jesus Christ, that all of you agree with one another so that there may be no divisions among you and that you may be perfectly united in mind and thought" (1Cor 1,10).

The unity of believers is a reachable goal. The psalmist sang about it (Psalms 133), and the Ephesians are told to protect it (Eph 4,3). Unity is indeed an attainable goal for the local church because at the end, it is the gift of the Spirit.

I do not want to minimize individual, human efforts, the humble and faithful service of my brothers and sisters, who by their concrete actions honor the desire of the Spirit for the Body of Christ. Rather, I wish to emphasize the real presence and effect of another force causing destruction and disunity amongst the believers. The enemy of the believer's essential unity is none other than Satan himself. He is the force behind every discord, as he rejoices in divisions and disunity.

This crafty enemy of the church turns personalities against one another. Our God-given uniqueness should be a source of blessing. Every local church needs her "sons of thunder", and how much we need Barnabas', sons of consolation! Satan desires to split the working unity of the Body over issues of prominence, or performance. He plants seeds of discord as we discuss the issues of the day, and how much he likes when believers collide over questions of Bible-interpretation!

The apostle exhorted the Corinthians to agree with one another, to have the same mind, and to pursue a united witness for Christ. Someone pointed out to me that the word "united" becomes "untied" when the pronoun "I" is displaced. May we all put the "I" to its rightful place, so that more of Him will be seen in our churches.

Pastor Novak

ÁHÍTATOS PERCEK

Vallásos összevisszaság Bírák 17,1-18,10

A függetlenség kívánatos dolog, a demokráciában pedig élni is lehet ennek minden előnyével. Ha nem tetszik az, hogy alkalmazott vagyok, alapíthatok vállalkozást. Ha nem tetszik a feleségem, akkor otthagynom, keresek magamnak egy élettársat. Ha nem tetszik a gyülekezet, elmegyek egy másikba, de még jobb, ha alapítok egy újat, ahol neveztettem magam akár lelkipászturnak is, ha legalább egyvalakit rá tudok venni, hogy csatlakozzon hozzám... Összevágatok nekem tetsző tanokat is, vigyázva arra, hogy legyen benne legalább egy meghökkenítő tétel vagy vonzó vallásgyakorlati elem, ami hivatkozási alap lehet az Úrra a küldetés tőle eredőségének igazolására.

Folytathatnánk ezt a cinikusnak tűnő felsorolást, pedig nincs ebben semmi túlzás: a mai kor adta lehetőségek - és sajnos megtörtént esetek is - mindezek. Igénk azt tanúsítja, így volt ez a bírák korában is. Akkor is, ma is előfordulhat, hogy az értéktelen lesz értékesnek ki-nevezve, vagy lelkünk ellensége, a nagy Szétdobáló által minden mindennel összekeveredik. Keserűen fájdalmas az egészben az Úrra való minduntalan hivatkozás, pedig neki ehhez köze nincs.

Másokon, a korszellemen nem tudunk változtatni. Az viszont a mi felelőségünk, hogy "csak tiszta forrásból" táplálkozunk. Legyen imádságunk: "Szent ígéd szerint vágyom élni..."! (BGyÉ 176)

Ádány Mihály, Áhítat, 2008.

Pillanatképek a Nursing Home életéből (7)

ELMEGYEK HALÁSZNI!

János 21:3

Hogy kerül ide a Nursing Home udvarára ez a szerencsétlen madárijesztő? - kérdeztem magamban. Hogy néz ez ki?! Nagy szakállal, fehér turbánnal, földig érő sárga, hosszú ruhában - vajon honnan jött ez ide? Nézem, nézem, azután látom, hogy beül az autóba, ami most gördült be, és kezét kinyújtva hívogat. Mit csinál ez itt, tűnődtem magamban.

Az emberek, akik bottal járnak, sántikálnak kifelé és a kis buszhoz igyekeznek és szépen beülnek a sárga ember mellé. Vajon ki küldte ezt ide? Aztán rájövök, hogy az autóbusz társaság, aki egy hindu embert alkalmaz sofőrnek.

Azután beérkezik egy nagy busz és mindket, akik tolókokcsiban ülünk, tes-sékelnék kifelé. Jajj de jó, hogy nem a sárgaruhas mellé kerültem - nem bízok eléggé a vezetésében. A mi sofőrünk egy kedves, mosolygós fiatalember - ebben jobban meg lehet bízni.

Elindulunk célunk felé, a megígért földre, a halas tóra, hogy ott büszkén mutatványokat csináljunk, halásszünk. Na, milyen halfogás is lesz ez, amit mi, szegény öregek fogunk elkövetni? ... Gondolkodom, aztán eszembe jut Túrmezei Erzsébet egyik szép verse: „Szabad mezők ujjongva várnak, ahol az élet szent magvát veti.”

Csodálatosan szép uton megyünk, igazi farm vidék, szép kis házacskákkal. Lovak legelésznek az út közelében, áldottan süt a nap. Megyünk, haladunk a kéklő tenger, illetve a halastó felé.

Kiszállás, megérkeztünk, ott ragyog a tó, hívogatólag - gyertek, nézzetek, mit tudok produkálni, halaknak nagy sokaságát.

Megkapjuk a pecabotot és elkezdődik a „munka”. Alighogy bedobjuk a botot, mindjárt remegni kezd a zsineg, ami azt jelenti, hogy hal akadt a horogra. Nagy örömrivalgás, már van egy hal. Szorgalmasan megy a munka tovább, suhognak a pálcák a vizen és előjön 17 szép, nagyobbacska hal. Boldogan gyűjtjük az edényünkbe.

Közben megebédelünk, forró kakaót kapunk, hogy legyen erőnk a munka folytatásához. Nagy öröm van a szívemben, mert nekem is sikerült két szép halat a horogra akasztani. Közben egy kedves kis öreg összeesik, úgy zuhan el, mint egy zsák. A felügyelők felemelik szeretettel. Nem baj, a fő az, hogy sikerült 17 szép halat fogni ebből a ragyogó tiszta tóból, amit haza is vihetünk, mert benne volt a jegy árban, amit előre megvettünk.

Nagy az öröm, a megelégedés, mert munkánk nem volt hiábavaló!

folytatás a 11. oldalon